

Hoofdstuk 1

‘Of er ergens een kans is,’ zeg ik om het plan te bevestigen.

Kai knikt langzaam. ‘Ja, en we blijven bij elkaar.’ Hij bindt zijn blonde haar in een hoge knot en kijkt Messer aan. ‘Eens?’

Messer bekijkt zichzelf in het spiegeltje boven de waskom en wrijft grijnzend over zijn pasgeschoren kin. ‘Bang om iets leuks te missen?’

‘Kun je even tien minuten serieus zijn?’ zegt Kai streng.

Het handelsschip deint hevig over een hoge golf en we moeten de dichtstbijzijnde steunpilaar vastgrijpen om niet om te vallen.

Als het schip plotseling weer de andere kant op helt, verlies ik bijna mijn evenwicht en komt mijn hand per ongeluk tegen een van de latrines aan. Vol afgrijzen duw ik Messer aan de kant, zodat ik mijn handen in zijn scheerwater kan wassen. De zee wordt steeds wilder naarmate we dichterbij land komen. We zijn bijna bij ons doel en veel van onze klasgenoten staan al op het bovendek op de uitkijk. Voor het eerst in ons leven gaan we land zien.

Messer legt geruststellend een hand op de schouder van zijn beste vriend.

‘We gaan samen of we gaan niet,’ zegt hij.

De zeldzame flits van zelfbeheersing in Messers blik helpt Kai te ontspannen. Hij geeft me een handdoek voor mijn handen, die nog steeds niet schoon voelen. Ik zet die gedachte uit mijn hoofd, want ik kan er nu toch niets aan doen.

‘Vergeet niet dat we vooral rondkijken,’ herhaalt Kai, ‘en de situatie in kaart willen brengen. We proberen alleen het vasteland te bereiken als we heel zeker weten dat we niet gepakt worden.’

‘Dat moet mij wel lukken,’ zegt Messer zelfverzekerd.

Ik werp hem een sarcastische blik toe via de spiegel. ‘Zelfs jouw geluk is niet onuitputtelijk.’

Ik probeer een pluk haar terug in mijn vlecht te duwen, maar hij blijft niet zitten. Mijn haar heeft al mijn hele leven een eigen wil. Zelfs de rossige kleur is anders dan het hoogblond van de rest van ons volk.

Boven ons zwelt het geluid van opgewonden stemmen aan en het gedender van voetstappen dreunt dwars door het dek heen.

Kai pakt mijn schouders vast en draait me naar hem om. ‘Kijken en in kaart brengen,’ zegt hij voor hij me weer loslaat. ‘Dus geen overhaaste acties. We krijgen heus nog meer kansen.’

Ik vraag me af wie hij probeert te overtuigen, mij of zichzelf. De markt is namelijk maar één keer per jaar en dat is al zo sinds ons volk ruim een eeuw geleden van het land verbannen werd. Slechts twee groepen Alaha’s zijn welkom op de markt: wachters die handel mogelijk maken, en leerling-wachters in het laatste jaar van hun opleiding. Er zijn in totaal zesenvijftig leerlingen en de meesten van ons zullen pas weer over vele jaren land zien, als we die kans ooit nog weer krijgen. Slechts een handvol Alaha-wachters wordt elk jaar door de commandant gekozen om naar de markt te gaan. Het is dus goed mogelijk dat vandaag onze enige kans is.

‘Laten we ook naar boven gaan, voor iemand ons mist.’ Messer grijnst op zijn kenmerkende manier. ‘Trouwens, volgens mij heb ik tegen Aurora gezegd dat ze met ons mee mag.’

Kai en ik kijken elkaar geërgerd aan. We beginnen te mopperen, maar Messer is al weg, voorbij de kapiteinshut en de trap op naar het bovendek. Geïrriteerd volgen we hem naar boven waar we allebei stilvallen zodra we het uitzicht zien.

Land.

Niets had me kunnen voorbereiden op het enorme verschil tussen deze rotsachtige kustlijn en ons thuis tussen de bomen van Alaha. Alle illustraties en tekeningen zijn hier niets bij.

Ook de opgewonden stemmen van de anderen vallen stil als het schip langzaam dichterbij vaart.

Ik heb me nog nooit zo klein en onbelangrijk gevoeld. Over de hoofden van mijn klasgenoten probeer ik de steile rotswand beter te bekijken. Dan zie ik het: een opening in de stenen klip alsof een reus met een bijl het land in tweeën heeft gespleten.

‘Waanzinnig,’ mompelt Messer.

De markt wordt gehouden in een gigantische haven in een rotsspleet. Deze neutrale ontmoetingsplek van ons, de Alaha’s, en het Kenta-volk ligt tussen de klippen en strekt zich schijnbaar eindeloos landinwaarts uit.

Het duurt nog een paar uur voor onze kleine vloot tussen de golfbrekers door is gevaren en kan aanleggen. Wachters plaatsen loopplanken zodat de vis die we onderweg hebben gevangen uitgeladen kan worden. Een van de kapiteins brult bevelen terwijl de netten uit het water getild worden en de vis overgeheveld wordt naar karren die al klaarstaan. De kapitein zal de vis ruilen met het Kenta-volk voor andere essentiële voedingsmiddelen, meestal tarwe en groenten.

Ik wacht mijn hele leven al op deze dag. Tot nu toe heb ik me altijd afgevraagd of landbewoners niet gewoon een mythe zijn. De bedrijvigheid op de kade bewijst dat dit beslist niet zo is.

De Kenta’s zijn gekleed in levendige kleuren en bijzondere stoffen. Het zijn misschien wel de mooiste wezens die ik ooit heb gezien. De rest van de klas, die samen met mij op het dek wacht om van boord te mogen gaan, lijkt net zo onder de indruk als ik.

‘Laat je niet van de wijs brengen door hun mooie kleding en sieraden,’ zegt Gramble, onze docent die met zijn handen op de rug over het dek ijsbeert. ‘Ze zijn even genadeloos als reuzeninktvis.’

Ik weersta de neiging om te grinniken. Niets is zo angstaanjagend als reuzeninktvis, die volgens de verhalen in de meest afgelegen delen van de oceaan leven. Niemand weet waar ze vandaan komen, waar ze thuishoren. Het enige bewijs van hun bestaan zijn de resten van schepen die ze achterlaten, roerloos rondobberende, levenloze objecten, totaal verlaten. De bemanning zou onderwater gesleurd zijn om nooit weer boven te komen. Soms

verdwijnen zelfs hele schepen. Mijn hele kindertijd hoor ik klasgenoten achter mijn rug om fluisteren dat dit is wat er met mijn ouders is gebeurd, maar volgens mij zijn het alleen maar gruwelverhalen, bedoeld om Alaha-kinderen onder de duim te houden. Het schrikbeeld van een slangachtig, zwart tentakel dat 's nachts de slaapkamers van stoute kinderen binnenglipt, is een handig dreigement voor wanhopige ouders. Een reuzeninktvis zou hele schepen mee onder water kunnen sleuren. In vergelijking daarmee lijken de Kenta's... op heel normale mensen.

Ik weet niet precies wat ik verwacht had, maar deze mensen zien er totaal anders uit dan de agressievelingen die ik ken uit de geschiedenisboeken. Het Kenta-volk zou, samen met de andere drie volken, de Alaha's naar de oceaan hebben verbannen na een bloedige oorlog. We hadden toen niet veel meer dan de kleren die we droegen en een stuk of wat schepen. Het legertje Kenta-soldaten op de kade en verspreid over de markt ziet er trouwens uit alsof ze niet van plan zijn ons dichterbij land te laten komen dan deze drijvende haven.

Ik knijp mijn ogen halfdicht tegen het zonlicht en zie Kai op de havenpromenade staan. Hij is als een van de eerste van boord gegaan om te overleggen met de andere wachters. Zijn goudblonde haar is donkerder bij zijn slapen, vanwege het zweet. Zijn blik glijdt over de Kenta's en de boten om hem heen, en schiet dan eventjes naar mij. Hij ziet er prachtig uit.

Toen Kai vorig jaar achttien werd had hij al hier kunnen zijn, met zijn eigen klas van Alaha-wachters, maar hij heeft gewacht op Messer en mij, en op die ene kleine kans dat het zou lukken om het vasteland te bereiken.

Gramble is nog steeds bezig onze klas voor te bereiden. 'Blijf bij je groep. Minimaal met zijn tweeën, hooguit met vier. Wees vriendelijk, maar niet té vriendelijk. We zijn hier om vreedzaam te handelen, niet om ruzie te maken. Begrepen?'

Iedereen knikt.

Gramble haalt voor elk van ons vier koper uit zijn geldzakje. 'Wees er zuinig op.' Er verschijnt een zeldzaam, licht ironisch

glimlachje op zijn gezicht als hij ons laat gaan. ‘Wij zijn Alaha,’ verkondigt hij met een gesloten vuist tegen zijn borst.

Van hallo en vaarwel, tot gecondoleerd en gefeliciteerd. Wij zijn een.

We herhalen de uitspraak in koor, ‘Wij zijn Alaha’, stappen uit het gelid en volgen Gramble over de loopplank naar de kade. Ik voel mijn hart bonzen en kijk zijdelings naar Kai en mijn klasgenoten, allemaal getraind om in elke situatie kalm en ondoorgroendelijk te zijn. Hun uitdrukking is neutraal, het tegenovergestelde van de mengeling van paniek en opwindning die ik voel.

De houten planken van de steiger voelen bijzonder solide onder mijn voeten na de vele weken op zee en mijn lege maag rommelt als ik de gerechten en kruiden ruik die vanaf de markt me tegemoetkomen.

Kai komt bij Messer, Aurora en mij op de kade staan. Waarschijnlijk ziet hij hoe ik me voel, want hij knijpt even bemoedigend in mijn pols. Op dat moment kan ik alle drukte buitensluiten en me volledig op zijn vertrouwde, grijze ogen richten. We hebben dezelfde kleur ogen – het enige uiterlijke kenmerk dat ik gemeen heb met de rest van de Alaha’s. Zijn ogen zijn veilig en vertrouwd, de ogen van een vriend.

‘Ik weet niet wat jullie doen,’ zegt hij en hij tovert de glimlach tevoorschijn die me altijd opvrolijkt, ‘maar ik ga op zoek naar een eetkraam waar ze iets anders dan vis verkopen en me helemaal volproppen.’

Zijn goede humeur spoelt als een golf over ons groepje en roept instemmende geluiden op. Kai is een natuurlijke leider en zal ooit Alaha-commandant zijn. Als vanzelf volgt iedereen zijn voorbeeld.

Zonder hem was ik hier niet geweest. Niet veel vrouwen worden wachters en gezien mijn ouders (of eigenlijk, het ontbreken daarvan) had ik eigenlijk niet eens mogen meedingen naar een plekje.

Messer geeft Kai een speelse stomp tegen zijn schouder. ‘Waar wachten we nog op?’

We lopen in de richting van de promenade en bekijken de kra-

men aan elke kant van de kade. Aan elke kraam hangt een vaandel van een van de families die hier zijn voor deze ene handelsdag. Nieuwsgierig neem ik alles in me op: het eten, de kleding, de sieraden, en alle andere dingen die uitgestald zijn.

Gewapende Kenta-soldaten patrouilleren in nauwsluitend harnas. Sommige soldaten hebben een helm op die hun hele gezicht bedekt, op een kleine kijkgleuf na. Die soldaten vind ik vooral onwettelijk, omdat er echt van alles onder zo'n harnas kan verschuilen.

Een van de soldaten loopt ons voorbij en door de smalle gleuf in zijn helm bekijkt hij Kai van top tot teen. Kais houding blijft ontspannen, maar ik zie dat hij ongemakkelijk wordt van de blik van de Kenta-soldaat, die kennelijk niet doorheeft dat hij de zoon van de commandant aanstaart. Zijn rang is hem niet aan te zien; Kai heeft geen behoefte aan dure kleding en sieraden.

Aurora zegt minachtend: 'Beetje overdreven, toch? We zijn niet bepaald gewapend.' Ze bekijkt een soldaat met een opgetrokken wenkbrauw en het verbaast me niets dat hij als eerste wegstijgt.

'Aurora,' zegt Kai streng. 'Ik ben de eerste nakomeling van Wren die naar de markt komt. Ik vind het logisch dat ze oplettend zijn.'

Ze rolt met haar ogen. 'We zijn hier op vijandelijk terrein!'

'We hebben een halve dag de tijd voor we weer die houten gevangenis op moeten, dus ga ik mijn tijd niet verdoen met nijdig om me heen loeren,' zegt Messer en hij prikt Aurora in haar ribben. 'Trouwens, iedereen weet dat jij geen wapens nodig hebt om mensen weg te jagen.'

Ze probeert hem een mep te verkopen, maar hij ontwijkt haar lachend. Kai loodst me langs een rij soldaten met een vederzachte aanraking van zijn vingertoppen tegen mijn rug. Hij groet de soldaten respectvol maar krijgt geen reactie. De Kenta's mogen dan net als wij mensen zijn, ze zijn wel onbeschoft.

'Kijk niet zo, Brynn.'

Ik probeer te ontspannen en tover een schuchtere glimlach tevoorschijn. 'Het zou nog beleefder zijn als ze ons in ons gezicht zouden spugen.'

‘Niemand hier wil een confrontatie,’ zegt Kai, maar de wapens en ijskoude blikken zeggen iets anders.

Wij moeten ons aan hen onderwerpen, aan de mensen die ons verbannen hebben. En we moeten hun dankbaar zijn voor hun gastvrijheid, voor de kans om te handelen. Alsof we niet continu bijna verhongeren dankzij deze mensen. Aan de andere kant bieden de andere volken ons nog veel minder. Maile heeft ons de rug toegekeerd, Strou staat altijd achter Kenta en Roison zegt onze bondgenoot te zijn maar doet niets om ons te helpen.

Messer leidt ons naar een kraampje met allerlei lekkers: vruchtentaartjes, quiches en gevlochten brood met suikerglazuur. Het is duidelijk dat alles met veel aandacht en liefde gebakken is en het water loopt me in de mond.

Messer knalt alle vier zijn kopermunten op de kraam en trekt zo de aandacht van de kraamhouder. ‘Hoeveel kan ik hiervoor krijgen?’

Even ben ik bang dat Messers vrijpostige gedrag een snauw uitlokt, maar de jonge vrouw lijkt te smelten voor zijn vrolijke grijns. Ze strijkt een lok achter haar oor en vraagt hem met een zwaar accent of hij van pruimen houdt.

Messer zet alle training die we hebben gehad over culturele gevoeligheid aan de kant en flirt: ‘Als het zoet genoeg is eet ik alles, mopje.’

Volgens mij zie ik haar blozen onder haar vele sproeten. De jonge vrouw draagt zilveren en gouden ringen in haar oren, in een wenkbrauw en om bijna elke vinger. Ze pakt een groot vel vetvrij papier en maakt een mooi pakket met van alles wat. Messer sloopt vlug het pakketje en propt een taartje in zijn geheel in zijn mond.

Hij smakt van genot terwijl er glazuur over zijn kin loopt. Dan maakt hij een speelse buiging naar de verkoopster en mompelt, met zijn hand als bakje onder zijn kin: ‘Goddelijk.’

Haar bleke wangen worden nog roder en ze beantwoordt zijn buiginkje. Kennelijk zijn alle vrouwen dol op Messer, of ze nou Kenta’s zijn of Alaha’s.

De jonge vrouw kijkt naar mij, haar volgende klant, en ook ik

bekijk het aanbod. Ik ben geneigd Messer na te doen en al mijn geld hier uit te geven. Die ene met lavendel ziet er heerlijk uit, maar ze heeft ook een verrukkelijk vierkanten taartje met chocola.

Kais adem zorgt voor een rilling over mijn rug als hij in mijn oor fluistert: 'Het zou kunnen dat ik een beetje extra geld bij me heb.'

Ik doe alsof zijn nabijheid me niets doet en houd mijn blik gericht op het lekkers voor me. 'Hoe kan het ook anders, verwende commandantenzoon?' grap ik.

Je kunt veel zeggen over Kais vader, maar niet dat hij zijn zoon verwerpt.

Hij grinnikt. 'Ik mag dan verwend zijn, maar ook heel vrijgevig,' zegt hij en met een knipoog: 'Neem maar waar je zin in hebt.'

In dat geval kies ik vier vierkante taartjes, eentje voor ieder van ons. We houden ze omhoog en proosten ermee.

'Wij zijn Alaha,' zegt Messer.

'Wij zijn van dat verdomde schip af,' voeg ik eraan toe.

Aurora trekt een dramatisch gezicht. 'Zeg dat wel!'

We nemen allemaal een hap taart en zuchten tevreden. Ik ben te gretig en laat een stuk chocola op de grond vallen.

'Konijnen!' mompel ik.

Messer kijkt me raar aan. 'Dat is zo'n bizarre uitspraak.'

Aurora propt haar taartje snel in haar mond omdat hij uit elkaar begint te vallen. 'Het slaat nergens op.'

Ik klop mijn handen schoon en haal mijn schouders op. 'Daarom zeg ik het ook.'

We vinden een kraam waar we bessenthees kopen en slenteren daarna verder, genietend van al het lekkers. De gewone Kenta's houden ons niet zo streng in de gaten als de soldaten. Sterker nog, ze negeren ons tot ze worden aangesproken en zelfs dan zijn ze redelijk vriendelijk.

De rokken en jurken van sommige vrouwen fascineren me. Ze hebben verschillende lengtes, maar allemaal zwieren ze sierlijk rond hun benen als de vrouwen onder het werk tussen de kramen door bewegen. Sommige jurken zijn zelfs versierd met kralen en edelstenen.

Ik heb nooit veel aandacht besteed aan mijn kleding. Toch heb ik nu sterk het gevoel dat mijn eenvoudige broek en shirt een beetje tekortschieten. Ook mijn simpele vlecht lijkt nogal onder te doen voor het sierlijk ingevlochten en opgedofte haar van de Kenta-vrouwen.

Kai volgt mijn blik en geeft me een duwtje met zijn schouder. 'Jij bent lid van de Alaha-wacht. Mooie kleding past niet bij vechten.'

'Tenzij je graag voor gek loopt,' vult Messer aan. Wijsneus.

Volgens mij zou vechten in een jurk er minder belachelijk uitzien dan die soldaten met enorme metalen emmers op hun hoofd in deze verzengende hitte.

We slenteren verder terwijl we continu goed om ons heen kijken, op zoek naar een manier om het vasteland te bereiken. Maar de klippen zijn zo hoog en stijl dat de soldaten die overal op wacht staan in feite niet meer dan een overdreven machtsvertoon zijn. Er lijkt geen mogelijkheid om de rots te beklimmen want hij is volledig vlak, zonder enig uitsteeksel of holte. Er is niets om een voet in te zetten, niets om vast te pakken.

'Ze moeten alles toch ook hier hebben gekregen?' vraagt Messer een beetje wanhopig.

Niemand reageert op zijn vraag. Dat hoeft ook niet. We trekken allemaal dezelfde sombere conclusie: misschien kan het niet.

Misschien gaat het nooit lukken.

We vervolgen onze weg en komen bij een groepje mensen dat rond een geïmproviseerde dansvloer in het midden van de kade staat. We worstelen ons naar het midden van de kring. Er staat een bandje op een klein podium, iemand op een harmonica wordt begeleid door een fluitist en een drummer. De rokken van de vrouwen waaien op als ze ronddansen.

Het is een prachtig gezicht. De dansers komen samen en gaan weer uit elkaar. Nog voor ze elkaar zien, vinden hun handen hun partner. Ze lachen en genieten zichtbaar terwijl het tempo van de muziek steeds verder wordt opgevoerd. Sneller, sneller, sneller, tot ze het bijna niet kunnen bijhouden en pas dan zie ik af en toe een foutje. Een gemiste pas, handen die in het niets grijpen, gestruikel.

Dan komt het muziekstuk plotseling ten einde en staan de dansers stil. Het publiek applaudisseert en juicht, en wij klappen mee terwijl de dansers lachend naar elkaar buigen voor ze uit elkaar gaan. Een van de vrouwen komt vlak langs me en ik laat mijn vingers heel even over de stof van haar jurk glijden. Het duurt maar een ogenblik, maar het voelt alsof er water tussen mijn vingers door stroomt.

Op het podium begint de fluitist een kalmere melodie en een paar van de overgebleven dansers dansen nu in paren.

Kai pakt mijn hand vast. 'Dans met me.'

Ik trek verbaasd mijn wenkbrauwen op. 'Hier?'

Het zou een overduidelijke overtreding van Alaha-regels zijn. Elke Alaha-jongere legt op zijn twaalfde de legendarische matcheed af, waarin we zweren geen intiem contact aan te gaan tot na de matchceremonie die meestal plaatsvindt in het jaar dat we achttien worden. Tijdens die ceremonie worden strategische verbin-tenissen bevestigd, die voortkomen uit onderhandelingen tussen families en die niets te maken hebben met een daadwerkelijke liefdesrelatie.

Oorspronkelijk waren de regels bedoeld om ervoor te zorgen dat er geen kinderen kwamen van mensen die te nauw aan elkaar verwant waren. Inmiddels is het eerder een manier om de bevolkingsgroei te stimuleren. Mensen zullen sneller aan baby's beginnen als ze jong uitgehuwelijkt worden.

Kai kijkt me aan. 'Wie gaat er melding van maken? Mijn eigen soldaten?'

Ik kijk om me heen en zie veel van onze mensen in het publiek naar de band kijken. Ik kijk Messer aan en geef hem mijn drankje. Zoals gewoonlijk laat ik Kai leiden. Ik volg hem naar de dansvloer. We zoeken een plekje tussen de andere stellen die beleefd naar ons glimlachen. De vloer is glad van jarenlang gebruik.

'Hé,' zegt Kai als hij mijn kin vastpakt en mijn gezicht naar zich toe keert. 'Alleen jij en ik.'

Hij houdt mijn blik vast terwijl hij een gestaag ritme aangeeft. Onze bewegingen zijn minder vloeiend zonder de wapperende stof

van een wijde jurk, maar ik sluit mijn ogen en dwing mijn lichaam mee te bewegen met dat van Kai. Ik concentreer me op zijn hand op mijn heup en de geur van thuis die nog om hem heen hangt en... O, goden, wat zijn die rotswanden hoog!

‘Brynn, kijk naar me,’ zegt Kai. Ik doe wat hij zegt. ‘Ik zal je altijd beschermen.’

Hij denkt dat ik bang ben voor de consequenties (terecht, gezien de stevige straffen die er staan op het breken van Alaha-regels) maar ik ben niet bang voor hard fysiek werk of de gevangenis.

‘Het zou niet de eerste keer zijn dat we in het cachot belanden,’ zeg ik nonchalant. ‘Ook niet de tweede keer trouwens.’

Mijn luchtige toon is blijkbaar niet erg overtuigend, want Kai glimlacht niet eens bij de gedachte aan de vorige keer dat we een nacht in de cel moesten doorbrengen. We hadden ondergoed van een waslijn gestolen en onder de Alaha-vlag aan de grote mast gehangen. Die trap bleek de straf absoluut niet waard.

Dan zegt hij iets wat ik niet verwacht. ‘Ik heb mijn ouders om toestemming gevraagd om jou te kiezen als mijn match.’

Mijn hart slaat over. ‘Waarom zou je dat doen?’ vraag ik met trillende stem.

‘Kom op, Brynn,’ zegt hij terwijl hij me indringend aankijkt. ‘Dit moet je hebben zien aankomen.’

Ik schud mijn hoofd.

Ik heb mezelf nooit toegestaan te denken aan een relatie, laat staan aan een echte liefdesmatch. Dat soort gedachten verdring ik, stop ik zo diep weg dat ze er bijna niet meer zijn.

Kai heeft meisjes voor het uitkiezen en meerdere families willen dat hij met hun dochter trouwt. Ik heb geen familie. Geen bruidsschat. Ik woon al jaren alleen in het Povere Kwartier. Er is geen reden om met mij te trouwen. Ik sta onderaan de lijst.

Waarom zou hij mij kiezen?

‘De toekomstige leider van Alaha kiest toch geen vrouw als ik? Ik stel niks voor.’

Hij klemt zijn kaken op elkaar maar laat zich niet uit het veld slaan. ‘Je weet hoe erg ik het vind als je dat over jezelf zegt.’

‘Dat is wat ik ben, Kai.’

‘Niet waar.’

Hij drukt me steviger tegen zich aan, maar houdt erover op. Ik bekijk hem, probeer te ontdekken wat hij van plan is, maar in zijn ogen vind ik alleen gespannen afwachting.

‘Je bent slim, je werkt hard en je bent zo verdomde mooi,’ zegt hij nadrukkelijk, zodat ik weet dat hij het meent. ‘Ik hoor regelmatig anderen jouw naam fluisteren achter mijn rug, maar niemand durft in mijn bijzijn met je te flirten.’

Zijn woorden voelen als een bankschroef rond mijn borst. Kai is mijn hele leven al mijn beste vriend. Hij heeft me verdedigd tegen iedereen, waarschijnlijk meer nog dan hij ooit verteld heeft, maar hier heeft hij nooit iets over gezegd. Niet op deze manier.

Verdwaasd schud ik mijn hoofd. ‘Is dit echt?’

Zijn blik is bloedserieus als hij me aankijkt. ‘Wat wil je?’

We stoppen met bewegen. Ik heb mijn hele leven uitgekeken naar deze dag, naar een kans om naar de jaarmarkt te gaan, om aan land te gaan. En juist nu komt hij hiermee?

Ik klem mijn kaken op elkaar en geef hem een duw tegen zijn borst. Als hij rustig blijft staan, doe ik het nog eens, harder. Hij verliest zijn evenwicht en botst tegen een ander paar aan, maar hij houdt mijn blik vast als ik achteruit stap.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Brynn...’

Ik steek mijn hand op om hem te onderbreken. Hij begint toch weer iets te zeggen maar ik hoor niet wat het is, omdat ik me afwend en snel door de mensenmassa probeer te ontsnappen aan de vele nieuwsgierige blikken.

Hoofdstuk 2

Ik ben ergens in het achterste deel van de markt beland.

De rotswanden torenen boven de haven uit. Hier, verder bij de kade vandaan, wordt de spleet in de rots smaller waardoor er steeds minder zonlicht op de kramen valt. Het ruikt hier ook anders, naar aarde. Het doet me denken aan de geur van regen vlak na een bui. Heerlijk.

Op dit deel van de markt staan de kramen dicht tegen elkaar aan en er zijn veel minder klanten. Hier zie ik vooral lokale bezoekers en maar weinig Alaha's. Er worden goudkleurige kaarsen en honing verkocht naast rijkversierd aardewerk, mooi genoeg voor een paleis. Het zou je reinste godslastering zijn om onze dagelijkse vissoep uit deze kommen te eten.

De verkoper van de kraam met het aardewerk besteedt nauwelijks aandacht aan mij. Het is duidelijk dat ik niks ga kopen, maar toch glimlacht hij naar me, terwijl ik de handbeschilderde schalen bewonder. Het aardewerk is versierd met herten, konijnen en vossen, allemaal dieren van het vasteland.

Mijn houtkooltekeningen zijn niks vergeleken met deze kunstwerkjes.

Een vrouw in een halflange rok komt bij de kraam staan en ik maak plaats voor haar. Dat is het moment dat ik hem zie. Alweer.

Een paar minuten geleden zag ik hem voor het eerst. Onze blikken kruisten elkaar in het voorbijgaan, maar ik zag veel in dat korte moment: zijn houding met de armen over elkaar, hoe zijn glimlach verdween toen hij mij zag en hoe het gesprek met zijn medesoldaat stilviel.

Donker haar, donkere ogen en een gouden ringetje in een neus-

vleugel. Lippen waarvan ik op de een of andere manier weet dat ze vaak grove woorden spreken. Of misschien is het zijn hele manier van doen die mij ervan overtuigt dat er iets onmiskenbaar rauws in zijn schoonheid schuilt.

Sindsdien volgt hij me, dat voel ik. Ik loop rustig door omdat ik niet wil laten merken dat ik weet dat hij me in de gaten houdt. Toch steek ik over naar de andere kant van de markt om wat meer afstand te nemen. Ver genoeg voor een beetje buffer, maar niet zo ver dat hij wantrouwig wordt. Ik loop terug in de richting van de schepen.

Wat ga je nu doen?

Ja, hij steekt ook over en volgt me op een paar meter afstand. Om zijn borst hangt een riem vol dolken. Het leer van de riem is versierd met het wapen van Kenta om zijn rang en rijkdom aan te geven. Vlug kijk ik om me heen en zie dat er geen enkele Alaha in de buurt is. Ik ben omringd door Kenta's.

Ik kijk over mijn schouder.

Deze keer probeert hij niet eens te verhullen dat hij me volgt. Omdat hij een stuk langer is dan de rest van de mensen, verliest hij me geen moment uit het oog terwijl hij door de menigte manoeuvreert.

Zou hij me in de gaten houden omdat ik alleen ben? Grambles waarschuwing gonst door mijn hoofd. Toch vermoed ik dat het iets anders is. Hij heeft het op mij voorzien.

Ik versnel mijn pas en sla de volgende rij kramen over voor ik weer een blik over mijn schouder durf te werpen. Deze keer kijk ik niet weg als onze blikken elkaar kruisen. Ik laat merken dat ik weet dat hij me volgt en dat ik niet bang voor hem ben.

Hij heeft het lef om te glimlachen. Het is verwarrend, zijn valse grijns heeft iets verleidelijks. Misschien vindt hij het gewoon leuk om Alaha-vrouwen op te juttten.

Ik sta stil bij een willekeurige kraam. Hopelijk gaat hij weg als hij merkt dat ik hem negeer.

‘Zoek je een specifieke kleur?’ vraagt de vrouw achter de kraam.

Ik kijk niet eens naar wat ze verkoopt voor ik mijn hoofd schud en verder loop langs de andere kramen. Sommige sla ik over ter-

wijl ik doe alsof ik winkel, maar eigenlijk probeer ik zo snel mogelijk terug te keren naar het voorste deel van de markt.

De spanning in mijn spieren verdwijnt zodra ik op roepafstand twee Alaha-wachters zie. Eerst zie ik het glanzende haar van Messer in de menigte en dan herken ik Kai. Ze kijken continu om zich heen, duidelijk op zoek naar mij. Aurora volgt hen op een paar meter, onbezorgd nippend van haar drankje.

Weer kijk ik achter me en tot mijn opluchting zie ik dat de soldaat is verdwenen. Ik zwaai naar Messer, die Kai aanstoot en naar me wijst. Omdat ik bang ben dat we elkaar opnieuw uit het oog verliezen, blijf ik op mijn plek en wacht tot ze bij me zijn. Nu ik me minder gespannen voel, kijk ik om me heen. Ik sta naast een kraam met edelstenen. De gepolijste stenen breken het zonlicht en werpen talloze regenbogen op de kraam en de rots erachter. Ik steek mijn hand uit en ga met mijn vingertoppen over een kleine steen die op zeeglas lijkt.

‘Mooi, hè?’ zegt de verkoper met een volle baard, terwijl hij hartelijk glimlacht. Ik denk aan de vier kopermunten in mijn zak en vraag: ‘Hoeveel kost deze?’

‘Dit zijn erg kostbare stenen,’ zegt hij terwijl hij een van de kleinere stenen oppakt. ‘Ze komen van diep onder de grond en zijn moeilijk te vinden. Deze kost één goud.’

Meteen spat mijn droombeeld van zo’n steentje voor het raam in mijn hut uit elkaar. ‘Ze zijn heel mooi,’ zeg ik teleurgesteld.

Hij knikt begrijpend en ik wil me omdraaien. Plotseling grijpt een hand de mijne vast. Mijn adem stukt als ik zie dat het de soldaat is, met donkere ogen vol woede.

‘Dief,’ zegt hij en zijn stem weerkaatst tegen de wanden van de rotsspleet.

Ik schud mijn hoofd, deels in ontkenning, deels verward. Ik wil mijn hand losrukken maar hij houdt hem stevig vast. ‘Ik heb niks gestolen.’

‘Nee?’ Hij stroopt de mouw van mijn hemd op en draait mijn hand om zodat iedereen om ons heen ziet dat ik het groene steentje vastheb. ‘Wat is dat dan?’

Verongelijkt zeg ik: 'Die heb jij net in mijn hand gestopt.'

Zijn donkere ogen kijken me indringend aan. 'Noem je me nou een leugenaar?'

'Ja,' antwoord ik. Ik laat me niet koeioneren door hem.

Hij knijpt steeds harder in mijn pols. 'Ik heb gehoord dat Alaha's het overtreden van hun geliefde regeltjes bestraffen met het afhakken van een ledemaat. Wat zal het worden? Een hand of een vinger voor diefstal?'

Met mijn kaken op elkaar herhaal ik: 'Ik heb niks gestolen.'

Hij bekijkt me aandachtig, zijn ogen flitsen over mijn gezicht. Wat hij daar hoopt te zien, weet ik niet. Hij heeft dit in scène gezet.

De verkopers en bezoekers rondom ons blijven staan om het schouwspel te volgen.

Hij verbreekt het oogcontact, schraapt zijn keel en gebaart naar iemand achter me. 'Een hand dus.'

Dan word ik door een andere soldaat bij de kraam vandaan gesleurd.

'Dit is belachelijk!' Ik probeer me los te wurmen uit de greep rond mijn middel, maar de soldaat tilt me op, zodat ik me niet af kan zetten. 'Ik ben geen dief!'

Ik word langs de kraam gesleept naar de rotswand, die als een slapende reus voor ons oprijst. Ik ben nog maar twintig centimeter van de warme steen verwijderd. Nooit eerder was ik zo dicht bij land.

De donkere ogen van de beschuldigende soldaat bekijken me van opzij. 'Hand tegen de muur,' beveelt hij.

Roerloos twijfel ik over wat ik moet doen. Mijn jarenlange training zou me moeten helpen, maar het valt niet mee om helder na te denken als er zoveel mensen naar me kijken. Het levendige geroezemoes van de markt is amper nog gefluister achter mijn rug.

Ik haal diep adem om mezelf te kalmeren. Dan trap ik zo hard als ik kan op de voet van de soldaat die me vasthoudt en ruk mijn arm uit zijn greep. Het lukt me om los te komen, maar door de worsteling verlies ik mijn evenwicht en grijpt de soldaat met de donkere ogen me vast. In een vloeiende beweging draait hij me

om, slaat een arm om me heen en drukt een dolk tegen mijn keel. Het gaat razendsnel en ondanks de bedreiging ben ik onder de indruk van hoe hij beweegt. Dat gevoel duurt niet lang. Een tel later probeer ik alleen nog koortsachtig te bedenken hoe ik mezelf hieruit kan redden.

Ik zoek Kais gezicht in de mensenmassa, maar zie alleen vreemden.

De soldaat fluistert zijn bevel in mijn oor, zodat alleen ik het kan horen. Er loopt een rilling over mijn rug. 'Leg je hand tegen de muur.' Hij speelt dus toch geen spelletje.

Ik schud mijn hoofd, al zorgt dat ervoor dat ik het mes in mijn huid voel krassen. 'Waarom doe je dit?'

Hij lijkt niet langer te willen wachten op mijn medewerking. Met zijn vrije hand pakt hij de mijne vast en drukt hem tegen de warme steen.

Ongekende pijn schiet door mijn hele lichaam. Hete bliksem-schichten branden in mijn armen en snijden door mijn borst naar mijn benen. Het voelt als een stroomschok, alsof ik duizenden sidderalen uit het koraal rondom Alaha tegelijk aanraak.

Ik schreeuw het uit.

Het volgende moment is het voorbij.

Ik sper mijn ogen open. Ik stop met schreeuwen en haal zwaar adem, volledig overweldigd. Ik zit op mijn knieën op de houten planken en voel de randen in mijn schenen snijden. Langzaam wordt alles om me heen weer scherp. Ik word me bewust van het geschrokken gemompel om me heen. Als ik naar mijn handen kijk, zie ik tot mijn opluchting dat ik ze allebei nog heb.

Maar de pijn...

Ik kijk omhoog naar het gezicht van de soldaat. Hij lijkt net zo van slag als ik. Zijn adem stukt terwijl hij me verbijsterd aankijkt.

Kais stem buldert overal doorheen. 'Laat haar los!'

Maar de soldaat kijkt niet op of om. In zijn blik is een mengeling van ontzag en angst te zien.

'Ik zei,' eist Kai op de commanderende toon die hij bijna nooit gebruikt. De mensen om ons heen worden stil. 'Laat haar los.'